

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY MICHEL CORDAY

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΡΘΙΑ μετρώσα στον καθρέφτη της, με τους λευκούς της ώμους γιά ξεχειλίζουν απ' την δόλομητη και κομψή της καινούργια τουαλέττα, ή κυρία Αιμιλιάν φάνταζε στο φωτοαπλημμυρισμένο μπουκουτούφ της σάν νεράδα ύψοφιας...

Μαγεμένη κ' ή ίδια απ' τή θοριά της, καμάρισε τό χυτό και ζηλευτό κορμί της με μάτια θαμπομένα. Ξαφνικά τό κλεισίον της εξώπορτας πην ζύτηνε απ' την έκστασι της κ' ένας στεναγμός άνακουφίστως βγήκε απ' τό στήθη της...

Επί τέλους, ήταν καρός! Έφυγε πειά κ' ή καμαριέρα της με αάδεια εξόδου και με τό κλεισίον εκείνο της εξώπορτας έμνε δλομόναχη πειά στο σπίτι ή κυρία Αιμιλιάν. Οι τρείς άλλοι ύπηρέτες είχαν φύγει από νωρίς, και τώρα, στις έξι ή τω βραδάκι θα μπορούσαν πειά να φύγη κ' αυτή δλομόναχη, δίχως να την παρακολουθήουν άδίαριτες ματιές και να πεταχτή ως την έρωτική φωλιά του ζωγράφου Τολαζέν...

Τί τρέλλα της φανόταν, Θεέ μου, αυτό τό διάδημά της!... Πώς τό άποφάσισε; Σε ποιά ψυχική άδυναμία βρήθηκε κ' έδωσε την ύποσχеси της στον άσπασίτητο εκείνο γυναικοκατασστήτή, πώς θα πήγαινε άπόψε να τον συναντήση; Κι' αυτή δέν ήξερε...

Έδώ και μιá βδομάδα τώρα ποιέλετε ταξείδι ο σύζυγός της, βρήκε την ευκαιρία ο γορητευτός εκείνος Τολαζέν και δέν ξεκολλούσε απ' τό πλάι της. Κι' ένω πριν τον άφανε να της μουμουριζή άπλόος λόγια τρυφερά, κρατώντας τον σ' άπόστασι μόλις γινόταν τοιμηρότερος, τώρα είχε δεχτεί τό ραντεβού του...

Πώς βρήθηκε λοιπόν τόσο επιπόλαιη ή χαριτωμένη αυτή κυρία, να τό δώσει μιá τέτοια ύπόσχεσι; Ίσως να γελάστηκε απ' τις διαβεβαιώσεις του Τολαζέν, πώς τίποτε τό ένοχο και πρότυχο δέν θα συνέβαινε στην έίσαση εκείνη. Ίσως κ' αυτή ή ίδια, ναρκε μένη απ' τον πειρασμό, ν' άποφάσισε ή α τέτοιο πράγμα, βέβαιη γιά τον έαυτό της πώς δέν θα παραστράφιζε...

Όπωσδήποτε, τό πράγμα δέν θα παίρνε συνέγεια έπίφορη γιά την πασίγνωστη άρετή της, γιαι σε δυό μέρες μέσα θα ξαναγυρίζε απ' τό ξαφνικό ταξείδι του ο σύζυγός της και θα παίρναν τα πράγματα ξανά την ήσυχή τους όρη. Άς τούκανε λοιπόν τό χατήρι άπόψε, έτσι γιά να βρεθή κοντά του μιá στιγμή εύναχα, άρπάζοντας συγχρόνως την ευκαιρία γιά να τον βάλη στή θέσι του.

Με κίνημα άποφασιστικό, ή κυρία Αιμιλιάν έρραξε τό βαρόν γουνέινο της πάλι στους γυμνούς της ώμους, φόρεσε τό κατέλλο της, και με την καρδιά της έλαφρό, με τό βήμα της σβέλλτο κ' άλλεγο, τράβηξε με την πόρτα, την άνοιξε, βγήκε στον διάδρομο, την ξανάβλεψε τραδώντας την δυνατά πάνω στή βιάσι της κ' έκανε να τρέξη πρὸς τό κεφαλόκαλο...

Μά... κάτω την κάρφωση Ξαφνικά στή θέσι της. Ένοιωσε ένα χέρι άόρατο και μωστηριώδες, να την κρατά ή δόναμι άνείπτωτη απ' την ούρα της τουαλέττας της!...

—Ναι... Κάτι σάν τό χέρι της Θείας Προνοίας, την κρατούσε στην άκρη άκρίτως του γκρομού, και την έμπόδιζε να κατρακιάηη στα φουχτά κ' άπαισία του βάθη!...

Τρεμοβιάσε! Κρούς ιδρώτας την έκοψε, και γύρισε λαχνασιμένη τό κομψό της κεφάλι, κιντάζοντας με ματιά φοβισμένη να δή τί έτρεχε...

Άνακουφίστηκε όμως άνείπτωτα σάν ειδη πώς δέν την είχε κρατήσει κανένα άόρατο χέρι. Άλλως ή μακριά ούρα της άραχνοφραντης τουαλέττας της ήταν πασιμένη στα γερά απ' τά φινίλια της σφιχτοκλειμένης πόρτας. Ένοιωσε τότε την καρδιά της να ξαναρχεται στον τόπο της και προσπάθησε να τραθήξη πρὸς τά έξω τή μαγκωμένη άκρη του φορεματός της απ' τό κλεισίον της θυροφύλας...

Μάτιας όμως ο κόπος της κ' άκαρπες ή προσπαθειές της. Η πόρτα δέν άποφάσισε να δώσει πίσω εύκόλα την λέια της. Να την άνοίξη δέν μπορούσε, γιαι έκλεινε από μέσα, δίχως νάχη πόσιολ άπό έξω. Και να σημάη πάλι ήταν άνώφελο, γιαι έλειπαν οι ύπηρέτες όλοι!...

Τί νάκανε, Θεέ μου;... Ποτέ της δέν κρατούσε έπάνω της τό κλειδί της πόρτας αυτής. Πάντα τό είχε στην πσέτη της ή καμαριέρα, κ' ή καμαριέρα έλειπε τώρα, διωγμένη με τράστο απ' την ίδια

της την κυρία, πὸ πριν λιγάκι, γιά να μη δη τίποτε απ' την ύπολητη φυγή της και φλυαρήση έπειτα γιά λογαριασμό της...

Νά ξεσούζε την ούρα της τουαλέττας της και λυτρωμένη έπειτα, έλεύθερη, νάτρεχε στο ραντεβού της; Μιά τέτοια σκέψη μόνον από άνδροκό κεφάλι μπορούσε να περάση! Άπό κεφάλι γυναικείο ποτέ.

Η άγωνία της ήταν άπεριγύρατη...

Άπ' τά γειτονικά άπαρτεϊνά άκουγόntonουαν τώρα βηματισμοί άνδρώπων πὸν έτοιμαζόντουσαν γιά τον άπογευματινό περιπάτο τους. Τό άσπασέρ της πολυκατοικίας άρχισε να τρέξη στά καρδία του, καθώς άνεβοκατέβαινε, κ' ή γαντζωμένη στην πόρτα κυρία Αιμιλιάν ένοιωσε τους παλμούς της καρδιάς της να σβόνουν σιγά-σιγά...

—Άύρωσέ με, Παναγία μου, απ' τή θλιβερή και τόσο έλακινδενή, μη και γελούα θεσι μου! μουμουρισε λαχταρισμένη. Τί θα ποιή οι άλλοι ένοικοι άν με βρούν σε τέτοια γάλια εδώ πέρα. Πώς θα δικαιολογήθω άργότερα, όταν μάθουν οι ύπηρέτες μου πὸς άφού τους έδωσα με τράστο, δίνοντας τους άδειες έξόδου, βρήθηκα κατόπι με έξωση τουαλέττα, έτοιμη να φύγο, πασιμένη στα θυροφύλας;

Ω, όχι, όχι, δέν μπορούσε ή άγωνία αυτή να κρατήση πολλή ώρα άκρη. Ένοιωσε τό μυαλό της ή κυρία Αιμιλιάν να σαλεύη στα γερά τόρα. Τό δόλημά της ήταν φριχτό.

Η θα καθόταν καρφομένη εκεί, μην άποφασίζοντας, να σχίση την τουαλέττα της και θα γινόταν σε λιγάκι ρεντίζολο στους ένοιικούς της πολυκατοικίας πὸν θα την έπαιναν σ' αυτή τή γελούα, μιá και τόσο ύποπτη στα μάτια των ύπηρετών της θεσι...

Η θ' άποφάσισε να σχίση την τουαλέττα της, να τρέξη σ' έναν κλειδαρά, ν' άνοίξη την πόρτα της και να ξαναβήη στα δωμάτια της, μένοντας εκεί πειά φρόνημη και έξνοικιστή...

Μά κ' αυτό δέν της φανόταν σίγουρο... Ό κλειδαράς, τά άντικείμενα του, ή φασαρία του πρηνοερχομού της και τά μερομετριάματά του πρὸς στην κλειδομένη πόρτα της, θα γινόntonουαν άντιλήπτα απ' τους άλλους ένοιικούς ή κ' από κανέναν ύπηρέτη της πὸν θα γύριζε Ξαφνικά στο σπίτι απ' την δολιγώρη άδειά του, και θα σχολιαζόντουσαν εις βάρος της.

Νά σχίση πάλι τό φορεμά της και ν' άφψη εκεί στην πόρτα γαντζωμένη την ούρα του, βρισκοντας καταγύγιο σε καμμιás φίλης της ως τον γυρισμό της καμαριέρας της πὸν κρατούσε τό κλειδί; Κι' αυτό ήταν κακό και ψυχρό. Η καμαριέρα θαδύλεσε πὸς ή κυρία της βγήκε έξω, ένω δήλωσε πὸς θάμνε στο σπίτι, κ' επί πλέον ή φίλη της θ' άκόνιζε κατάλληλα τή μοχηρή γλωσσίδα της γιά λογαριασμό της ελδότητης άρετής της κυρίας Αιμιλιάν...!

Η θεσι της ήταν τραγική, πὸν τραγική...

Άπεριγύρατη άγωνία άρχισε να βάρη πειά κίτρινο τό φορεμό πρσώπὸ της και να ξεβάφη τά δροσάτα πρὸ δλίγον και ροδαλά της χελιη... Κι' ένω έφερανε τό τρυφερό της χέρι πὸν ούγότερισε, στο κατόνυχρο μετωπό της...

«Κλίε!...»

Ένας μεταλλικός ήχος άκούστηκε μέσα στο μεταξωτό μαφρο τσαντάκι της, πὸν γύστρεψε δίχως να τό καταλάβη απ' τό τρεμάμενο χεράκι της κ' έπεσε στα πλακάκια του διαδρόμου.

Η κυρία Αιμιλιάν σάχητησε δλόκληρη. Κράτησε την άναπνοή της, έσκυψε με λαχτάρα κ' άρπάζε την τσάντα της στα χέρια της. Την έψαζε με πρυετό στα μάτια, με γρήγορους, δδνηγρούς παλμούς στην καρδιά και με την ούρα ήλπιδα στην ψυχή της... Και να... Η σπυρία!... Η λύτρωσι!... Ό έξαναγμός απ' τό άμάρτημα της... Τό κλειδί της πόρτας ήταν εκεί, μέσα στην τσάντα!...

Η κ. Αιμιλιάν ξαναγεννήθηκε.

Βλαστήμησε τό επιπόλαιο μυαλό της, αναθεμάτισε τον άνοσιο και κορτάκια ζωγράφου, άνοιξε την πόρτα γρήγορα-γρήγορα, τρύπησε στην κίμαρα της κ' έκλαψε εκεί πέρα με δάκρυα πικρά μετανοίας και τύψεως, εδχαριστώντας με την ψυχή της τον Θεό γιά τον άνέλπιστο λυτρωμό της!...

Η καμαριέρα της, πριν φύγει, έβαλε στο τσαντάκι της κυρίας της — γιά καλό και γιά κακό — τό σωτήριο κλειδάκι, μήπως της τύχαινε κάτω, κατά την άπουσία της, πὸν θα την άνάγκαζε νάβγη έξω... Και ή κυρία Αιμιλιάν πάλι, απ' τή μεγάλη ταραχή της πριν, δέν σέφτηκε νωρίτερα τό ένδεχόμενο αυτό, την περιττωσι αυτή, κ' έτσι δέν έψαζε τούση ώρα πὸν άγωνίστηκε τό τσαντάκι γιά νάβρη τό κλειδί...

Κι' όταν σε δυό μέρες μέσα γύρισε απ' τό ταξείδι του ο έντιμος και ειλκρινής εκείνος άνδρας πὸν λεγόταν κ. Αιμιλιάν, δέχτηκε στην άγκαλιά του μιá άλλόωστη σύζυγο... Μιά σύζυγο πιστή και άφροσιμένη γιά πάντα, έπειτα απ' την τρομακτική δοκιμασία της, μιá κυρία Αιμιλιάν τρυφερή, θερμή, λευκή, άμόλυπη...

Καμάρισε το χυτό και ζηλευτό κορμί της...